

ἀθόπαννο τό, ἀμάρτ. ἀθ-θόπαν-νο Ρόδ. ἀτθό-
παν-νο Σύμ. ἀτ-τόπαν-νο Σύμ. ἀτόπαν-νο Κῶς

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄθος καὶ παννί.

1) Παννίον, εἰς τὸ ὅποιον τίθεται ἡ τέφρα κατὰ τὴν
λύσιν τῶν ἐνδυμάτων Ρόδ. Σύμ.: Μοῦ ῥαγαν οἱ ποντικοὶ
ἀθ-θόπαν-νο Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀθομαντήλα.

2) Παννίον, διὰ τοῦ ὁποίου, καθαρίζουν τὸν κλῖβανον
μετὰ τὴν πύρωσιν Κῶς: Πᾶρ' τὸ ἀτόπαν-νο καὶ πάν-νισε τὸ
φύρνο. Συνών. καταμάγια, παννιάρα, παννίστρα.

ἀθόπιττα ἡ, ἀμάρτ. ἀθ-θόπιττα Κῶς ἀθόπ'ττα
ντικύθ. ἀθοπούττα Κῶς

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄθος καὶ πίττα.

1) Σποδίτης ἄρτος ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀθοπίτταρο.
Πβ. ἀθρακόπιττα, σταχτοκουλούρα, σταχτό-
πιττα. 2) Τέφρα Κῶς

ἀθοπιττάκι τό, Κρήτ. ἀθοπονιτάκι Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀθόπιττα.

Μικρὸς σποδίτης ἄρτος: Κάμε ἓνα ἀθοπιττάκι καὶ
δῶσ' του τοῦ μικροῦ. Συνών. ἀθοπιτταράκι. Ἡ λ. ὑπὸ
τὸν τύπ. Ἀθοπονιτάκι καὶ παρῶν. ἐν παραμυθ.

ἀθοπιττάλης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀθοπιττάλι παρὰ τὸ ἀθόπιττα.

Ὁ συνήθως παρὰ τὴν ἐστίαν διαιτώμενος, σποδεύνης,
συνήθως ὡς παρωνύμ. ἐν παραμυθ. Πβ. ἀθαλοκα-
κομοίρης, ἀθοκακομοίρης, ἀθομοίρης, ἀθο-
πούττης, σταχτοπιττιούρης, στ'αχτοπούττης.

ἀθοπιτταράκι τό, Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀθοπίτταρο.

Ἀθοπιττάκι, ὁ ἰδ.

ἀθοπίτταρο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀθός καὶ πιττάρι.

Ἀθόπιττα 1, ὁ ἰδ.

ἀθοπιττιάζω ἀμάρτ. ἀθοπουθιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀθόπιττα. Ὁ τύπ. ἀθοπουθιάζω
κατὰ κανονικὴν τροπὴν τοῦ τίς εἰς θί.

Κάθημαι διαρκῶς παρὰ τὴν τέφραν τῆς ἐστίας. Μετοχ.
ἀθοπουθιασμένος ὁ ἐπιτεπασμένος διὰ τέφρας ὡς καθή-
μενος ἐπὶ πολὺ παρ' αὐτήν. Συνών. *ἀθητένιος, ἀθο-
πίττιαστος.

ἀθοπιττιάσμος ὁ, ἀμάρτ. ἀθοπιθιασμός Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀθοπιττιάζω.

Τὸ ἐπίπασμα τέφρας ἢ λεπτοτάτης κόνεως χώματος.
Συνών. πασπάλισμα.

ἀθοπίττιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀθοπίθιαστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀθοπιττιάζω.

Ὁ ἐπιτεπασμένος, ὁ πασπαλισμένος διὰ τέφρας:
Συνών. *ἀθητένιος.

ἀθοπιτιούδικο τό, ἀμάρτ. ἀθοπειτούδικο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἀθοπιτιτούδης.

Παιδίον συγνάζον παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ σκαλίζον τὴν
τέφραν, νωθρὸν καὶ ρέθυμον: Σὰν τ' ἀθοπειτούδικο εἶναι
(ἐπὶ ἀτημελήτου κορασίου).

ἀθοπούττης ἐπίθ. Κρήτ. ἀθ-θοπούττης Κῶς Θηλ.
ἀθ-θοπιτιοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀθοπούττα, δι' ὃ ἰδ. ἀθόπιττα, διὰ
τῶν μεταβατικῶν τύπ. ἀθοπιτιοῦ - *ἀθοππουτιοῦ.

Ἀθοπιττάλης, ὁ ἰδ. Τὸ θηλ. Ἀθ-θοπιτιοῦ ὡς
παρῶν. ἐν παραμυθ. Κῶς. Συνών. Σταχτοπιτιοῦ,
Σταχτοπούττα.

ἄθος τό, Κρήτ. Σκυρ. ἄθ-θος Κάρπ. Μεγίστ. Ρόδ.
ἄθ-θους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄθος Σύμ. ἄτ-τος Σύμ. νάτθος
Κάλυμν. ἄθος ὁ, Κρήτ. Κύθηρ. ἄθους Θράκ. (Αἰν.)
Σκυρ. ἄθ-θος Κῶς ἄτθος Σύμ. ἄθός Πελοπ. (Με-
γαλόπ.) ἀτθός Νίσυρ. νάτθος Κάλυμν. Πληθ. ἄθητα
τά, Μεγίστ. ἀτθητα Κάλυμν. ἄτ-τητα Σύμ. ἄθουδες
οἱ, Κρήτ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄθος, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄνθος. Πβ.
«ἄνθος χαλκοῦ», «ἄνθος ἁλός», «ἄνθος οἴνου» ἐκ τῆς ἐπι-
πολαζούσης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀνθώδους τινὸς οὐσίας.
Ἰδ. Πλορεντζ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 157
κῆξ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾷ 30 (1919) Λεξικογρ. Ἀρχ. 27.
(Κατὰ ΣΞανθοῦδ. Ἐρωτόκρ. 481 συγγενὲς πρὸς τὸ αἶθω,
κατὰ δὲ ΚDieterich Südl. Spor. 205 ἐκ τοῦ αἶθος ἢ
αἶθός).

Σποδός, τέφρα ἐνθ' ἀν.: Σηκώνω τὸν ἄθο ἀπὸ τὴν
παραστιά Κρήτ. Μάεψε τὸ νάτθο πὺν τὸ φύρνο (μάεψε
=μάζεψε) Κάλυμν. Βάλε μου κομμάτιν-ν ἄτθο Σύμ. Ὁ κάτ-
της ἐκυλίστηκε'ς τοσοῖ ἄθουδες Κρήτ. || Φρ. Ἡρριξέ δου νάτθο
'ς τὰ μάτζα (ἐπὶ τοῦ πειρωμένου νὰ ἀπατήσῃ. Πβ. συνών. φρ.
τοῦ ῥριξε στάχτη'ς τὰ μάτζα) Κάλυμν. Ἐγινεν ἄθ-θος
(ἀπετεφρώθη, κατεστράφη παντελῶς. Πβ. συνών. φρ.
ἔγινε ἄζα-ἄζαγιά, πάει ἀθάλη) Ρόδ. Ἐπῆε τὸ σπαρ-
μένο μου ἄθος (κατεστράφη παντελῶς) Κρήτ. Ἀθ-θος!
(τὴν λ. ταύτην ὅταν ἀναφωνήσῃ τις τῶν παιδῶν ἐν τῇ
παιδιᾷ κρυπτίνδα, τότε οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ κρυβοῦν. Πβ.
φρ. ἄτ-τητος δά! ἐν λ. *ἄθητος) Μεγίστ. Ἀθος νὰ
γίνης! (ἄρὰ) Κρήτ. Νὰ μὴν κάνῃ, Θεέ μου, ὅπου καὶ νὰ
πάῃ ἢ τοιμά τὸν ἄθος! (νὰ περιπλανᾶται διαρκῶς ἀπὸ
τόπον εἰς τόπον. τοιμά=ἐστία) αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. Δὲν
κάνει ἢ παραστιά τοῦ ἄθος ποτὲς (ἐπὶ τοῦ μὴ ἔχοντος μόνι-
μον ἐστίαν, ἀλλὰ διαρκῶς περιπλανωμένου) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ὡς εἶν' ἡ πύρινη φωτιά'ς τὸν ἄθο κουκλωμένη,
ἐτσά' ναι κ' ἡ χωστή φιλιὰ'ς ἐμᾶς τοὺς θυὸ δοσμένη
αὐτόθ. Πβ. Θυσ. Ἀβραὰμ στ. 340 (ἔκδ. Legrand)
«Ὡ, τί μυστήριον φρικτόν, ὦ, τί καημὸς καὶ πάθος, | ὅταν
μοῦ ποῦσι, τέκνον μου, τὸ πῶς ἐγίνης ἄθος!». Συνών.
ἀθάλη 3, ἀθοκόπη, ἀθοκούφη 1, ἀθοκούφι 1,
δροσιὰ, σταχτάρι, στάχτη.

ἀθουδερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀθ-θουδερός Ρόδ. ἀθ-
θουερός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀθουδιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

Τεφρόχρους: Σάκκος ἀθ-θουδερός, κασκέττο ἀθ-θου-
δερό. Συνών. *ἀθητερός 1.

ἀθουδιὰ ἡ, Ρόδ. ἀθ-θουδιὰ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἄθος διὰ τοῦ μεταβατικοῦ τύπ.
*ἀθούδι.

Ὑδωρ ζέον ἀνάμεικτον μετὰ τέφρας, χρησιμεῖον πρὸς
πλύσιν ἐνδυμάτων ἢ οἰκιακῶν σκευῶν. Συνών. ἀλίσ-
σίβα, θολοστάχτη, σταχτόνερο.

